

Juryns motivering:

Kort och koncist med ett fantasifullt och ilsket språk är den här novellen full av liv och humor. Ur barnets perspektiv framstår människorna i mataffären som groteska och livshotande, och barnets kaxighet när hon möter de hotande fotbollskillarna är underbar. Vi känner starkt med Hilkeka som kämpar för sin existens och vi hoppas att hon aldrig låter sig kuvas.

Listan

Vid köksbordet med marimekkoduken satt en flicka och hennes mamma. I andra änden av rummet stod kaffekokaren och puttrade. Flickan, vars namn var Hilkka, hade korpsvarta ögon stora som körsbär och en slags pagefrisyr. Bordet nådde henne till hakan. Hilkka kollade på sin mamma med en blandning av nyfikenhet och rädsla. Mammans djupa veck i pannan och pennan som rörde sig vant mot pappret fick den lilla flickan att undra vad som skulle hända härnäst.

Hilkka hörde deras röster redan på lång väg. MEN PASSA DÅ FÖR FAN, vrålade killarna i mun på varandra. Inte nog med det, de knuffades och sprang vilda som djur efter bollen. Den enorma gräsplanen var helt förstörd och i målen gapade stora hål. När flickan kom närmare fick hon syn på ett svart tygstycke i en hög alldeles intill planen. Hilkka var på ett blixtnedslag nere på alla fyra och kröp in i tröjan. För en sekund blev allting svart. En unken lukt av svett och tobak fick henne att vilja spy. Hon stack ut huvudet genom halslinningen, drog upp huvan och fyllde lungorna med frisk luft. Sedan sprang hon vidare.

Att komma in i mataffären var som att sätta foten i ett krigsläger.

Människorna var jättelika och rörde sig mekaniskt i olika riktningar. Deras blickar var hetsiga och jagande. Hilkka tog sig in bland jättarna och banade

väg mellan benen, utan ett riktigt mål. Hon var livrädd för att bli omkullvält och ihjältrampad av ett par sylvassa klackar. Allt hon hade fått med sig var en peng och en lista. Då fick hon syn på ett par håriga ben. Nej, hundra håriga ben. Panikslagen rusade hon runt hörnet och klättrade smidigt upp på andra hyllplanet, där hon kunde gömma sig bakom några müslipaket. Pulsen sjönk långsamt. Det dröjde innan hon vågade sig ut igen. Hon var arg som ett bi. Arg på jättarna som inte såg henne, fotbollskillarna som jagade henne och på listan, på den dumma jävla listan SOM HON INTE ENS KUNDE LÄSA. Hon skulle ut NU, utan att passera GÅ.

När hon kom ut ur butiken fick hon syn på Underbettet. Ett tiotal hämndtörstiga blickar riktades mot henne. Till vänster om honom stod den största av dom alla. Han hade snaggat hår och en cigg i mungipan. Utan att hon visste ordet av hade fotbollskillarna bildat en mur runt henne. Ciggen pressade henne mot väggen och kom så nära att hon kunde känna värmen från hans andetag.

- Ge hit den, uppmanade han lågt.

Hilkka skakade motvilligt på huvudet. Ciggen flinade och tog ett bloss.

- Ge hit den, upprepade han och blåste ut röken i hennes ansikte.

Den lilla flickan vägrade. Hon var inte rädd för dem. Nu var han rasande illröd i ansiktet.

- Ge hit den! röt han.

Hilkka tvekade inte när hon sparkade honom rakt upp i skrevet med all kraft hennes lilla kropp hade kvar. Killen vek sig och föll kvidande ned mot marken. Hilkka tog ett steg framåt och ställde sig så nära Underbettet att han kunde känna värmen från hennes andetag. Hon spände blicken i ett par

livrädda ögon. Killen började skaka hejdlöst, gick ned på knä och bad för sitt liv. Flickan var stolt, men helt slut. Nu skulle hon bara orka ta sig hem också.

När mamman öppnade dörren fick hon syn på sin dotter. Utan mat, med leriga byxor och EN TRÖJA SOM INTE VAR HENNES.

- Voi helkkari, svor hon. Nyt tulee piiskaa!

Alma Valtonen (Hederspris Novellprisfesten 2019)